

CSOBÁNKA ZSUZSA EMESE

Minden jelenés

(STABAT MATER)

Szeplőtelen maradsz minden időben.
A test nyitott kapu, fényes szelek suhognak rajta át.
Mire hazaérsz, értelmét veszti az éjjel.
Folyton kiszakadó égre, megrögzött pillanatra vársz,
de akit a világra hozol, örök életre kárhozott belőled.

Nincs kereszt, nincs fa, melyben megkapaszzkodhatnál,
nem tartja őt sem semmi, mert tartja minden,
s így kioltja önmagát a vágy,
hogy átemelhesd a gyolccsal takart szemérmét,
egy nevetséges harmadnapon a feltámadást.

Mészégető vagy, sorsod belebolondulni a kőbe.
Hagyd húlni a kemencét égetés után.
Másnap úgyis kerül majd új kő a kőre.
Térden csússz a fiú körül, ne merd becézni,
hátha idegenségében lesz elviselhetetlenül ismerős.

Se szög, se fa, se illeszték, se billenő fej.
Nem csorog a szemébe vér sem,
képtelenség. A tűztér fölé boltozatosan
összehajló falakkal égetőteret emelj.
Érintetlennek mondják majd, mint téged.

Hallgass az angyalról, ki hinné el.
Tagadd, ha kérdik, tudtad-e előre,
tagadd, hogy úgy döntöttél,
gyilkos leszel. Megfogant benned.
A duplaméh ikreket rejt, kevés vagy kettőnek.

Tagadd, aztán hámlaszd le tűzbe tartva
saját kezéd, mely hagyta, hogy felnőjön

a halálra. Válassz magadnak másik életet,
amelyben az összes fiú egyetlen árva.
Halj meg előbb. Egyengesse ő a sírodat.

Ne lásd soha a saját térded.
A vért, ami hazug feloldozássá lesz,
itasd fel, legyen csontos és földes,
hajlékony, mint a fű.
Annyi követ láttál pattanni, törni,

legyen elég az égő áldozat.
Utolsó erőddel szálazd szét a gallyakat,
az aprócska ágakat, roppanjon a gerinced
a rőzse alatt, ne alattad más. És ne várj érte semmit.
Az együtt mozgó évek maguktól borulnak le előtted.

Súlyuk, mint a folyó, mélyíti medrét, sírodat.
Testedből való test, ajánld fel érte saját csontodat,
csiszolja gömbölyűre hosszú emberöltő.
Mutasd meg magadban a holdat, ami vizeket
mozgat meg, virraszt, és elhordja az Olajfák hegyét.

Angyali üdvözet

Kordonokkal álmodó utca vagy.
Éjjelente megszólít az erdő.
Bebábozódott fák nyújtogatják ágaikat,
megindul, és benned ér véget a pergő,

néma bolygó, ellenfényben ásító sovány karod.
Mely mint az éhség, tárgyaltan,
forgó tojássá duzzasztott sejtmagok,
kering és keringet, csonkok helyére növeszt

foszló szárnyakat, álmodik,
bárcsak békén hagynák a platánokat,
hadd legyenek a liget rézsút fényei,
megvilágítva a roppantott világokat.

Méhedben alvó ikrek.
Aprókat lépnek, mégis elveszted őket,
négy tenyér didereg a forgatagban.
Az ujjak mint ágak kapaszkodnának beléd,

ha lennél egyszer végre önmagad, a szél -
jobban kellett volna figyelni rájuk is.

És a hold, akit annyi szalaggal aggattál tele,
ha megkérdezi másnap reggel, ki járkált fel-alá éjszaka,
mondd, ismersz egy utcát, kordonokkal álmodik benned,
az is te vagy. Álmában minden éjjel világra hozza az ikreket.

De a test üreges, abban sem ember, sem angyal nem lakik,
kongó utca, tátongó erdő, vár körül körben a száraz meder.
Árokban alszom. Az ősz egy pillanat.
Laponként bontogatom a platánok törzseit.

A háncs betakar, mint az ikreket a méhem.
Forgó tojások szabadesésben.

Tél, hátraarc

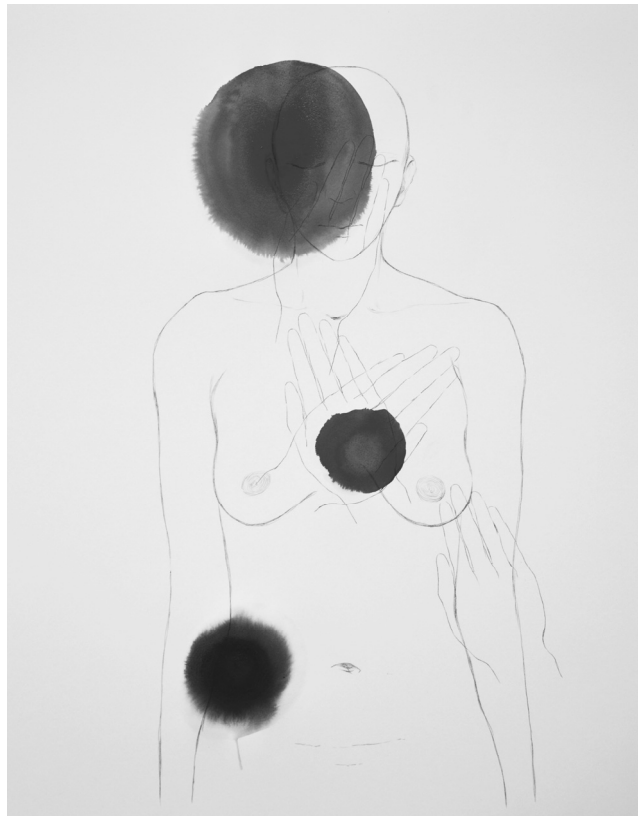
Az ég alatta egyre süllyed,
megvakulna, mintsem saját medrét lássa.
Arra gondol, mi merhető ki belőle,
felhőkből korbácsolt hullámsíkját ássa.

A láthatáron túl kering egy bolygó.
Halott már, odafönn más a mérték.
Szótlan röppályán marja ki szemét a só,
nincs kétsége, hátrál, az irányt elvétették.

Merül az ég, merül az örvény.
A távolodó pontok végül láthatatlanok.
Üres a tejút. Árva csillag, spirálkaron ösvény,
valaki lentről nézi, hogy ragyogsz.

Gyere haza, nincs mitől tartanod.
A belső bolygón kívül másik égitestet
szeretni egyikünk sem tud. Itt a karom.
Csak fényszennyeződés, ha reszket.

Ugyanaz az ellipszis, ugyanazok a körök.
Ácsorgó néma csillagként a kapuban toporgok -
a tengerfenéken elegyednek az örök
darabokra szakadt, néma galaxisok.

MAKULA 3, 2015, indigó rajz, tinta, 61×48,3cm